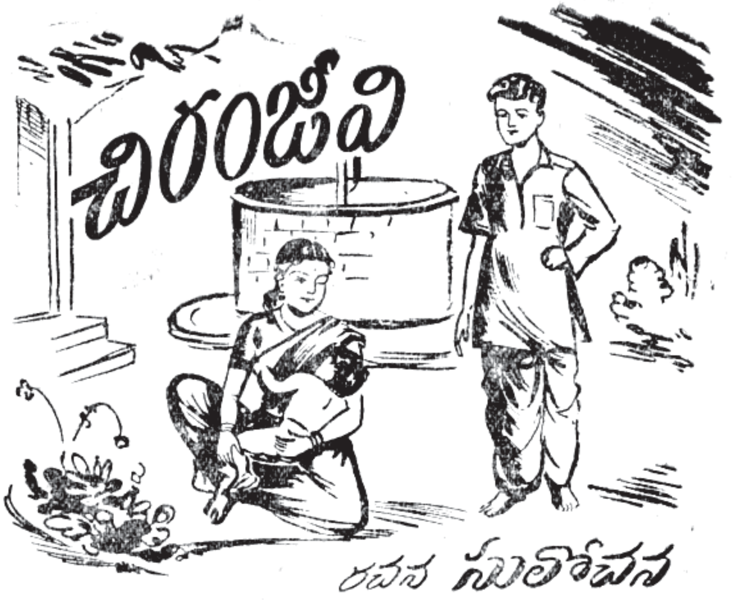

రైలు దిగాడు కృష్ణమూర్తి. ఇంజన్ చెడిపోవడంచేత మూడుగంటలు ఆలస్యంగా స్టేషనుకు వచ్చింది ట్రైన్. నడిరాత్రి అయింది. టిక్కెట్టు యిచ్చి స్టేషను బయటికొచ్చాక చేతిగడియారం చూసుకున్నాడు. పదకొండూ యాభై అయింది. స్టేషన్ చిన్నది కావడం చేతనూ, బండి అక్కడికొచ్చేప్పటికి సామాన్యంగా బాగారాత్రి పడుతూండటము వల్లనూ, జనంబహుకొద్దిమందే దిగుతారు. అందులోనూ అవూరు వెళ్ళేవాళ్ళు ఒకళ్ళిద్దరు కంటే ఉండరు. ఆరోజు కృష్ణమూర్తి ఒక్కడే!

ఇంటికి వెళ్ళటానికి కనీసం రెండు మైళ్ళు నడచి వెళ్ళాలి. దారి సక్రమంగా ఉండదు. కాలువ కట్టమీదనుంచి నడిచి వెళ్ళాలి దారిపొడుగునా చెట్లూ,పొదలూను. బండీ చేయించుకోవటానికి రాత్రుళ్లు ఆస్టేషనులో ఎద్దుబళ్లు వుండవు. కాలినడకనే బయలుదేరాడు కృష్ణమూర్తి.

అంతా కొత్తగా అగపడుతోంది.

...రెండు సంవత్సరాలైంది. తను అసలు బ్రతికి ఉన్నాడనుకుంటారో, ఏనాడో ఏ రైలు క్రింద పడో, నదిలో దూకో చనిపోయాడనుకుంటారో! మామయ్య అట్లాగే అనుకుంటాడు. ఆయనకు తొందర ఎక్కువ. ప్రతివిషయాన్నీ కాలమూ ధర్మమూ పాటించకుండా నిర్ణయిస్తాడు. అత్తయ్యకు అట్లా అనుకొేందుకు గుండె చాలదు. చెడును ఆలోచించటమంటే ఆవిడకు తగని భయం.

భార్య . జయలక్ష్మి ఏమనుకుందో! ఎప్పటికైనా తన మొగుడు తనకోసం తిరిగి వొస్తాడనుకుంటుందో - ఏ బైరాగుల్లో కలిసి పోయాడనే అనుకుందో! ఊళ్లో

వాళ్లు- యిష్టమొచ్చినట్లుగా అనుకుంటారు. కాని తను జీవితంలో గొప్ప పొరపాటు చేశాడు. వెధవది పరీక్ష తప్పి నందుకు పారి పోవడమేమిటి? ప్రతి సంవత్సరమూ దేశంలో ఎన్ని లక్షల మంది విద్యార్థులు పరీక్షలు తప్పడంలేదూ! ప్యాసయ్యే వాళ్లకంటె తప్పేవాళ్ళ సంఖ్యే ఎక్కువగా! అటువంటప్పుడు తను తప్పడంలో చేసిన నేర మేముంది?

కాలం, కర్మం కలసి రాకపోతే పరీక్ష తప్పొచ్చు. అంత చిన్న విషయానికే వూరినీ, అయిన వాళ్ళనీ, స్నేహితుల్నీ వదలిపెట్టి పారిపోవడమా? ...కాని తనకి అప్పుడు అపని చేయుటమే ఉత్తమంగా తోచింది. చిన్నతనంలో తల్లిదండ్రులు పోయినతనను, 'మామయ్య' పేరు వింటేనే ప్రాణం అరి చేతుల్లోకి వొచ్చేంత భయాన్ని తనలో కలిగించి, చదువు చెప్పించి పిల్లనిచ్చి పెళ్లిచేసి ఒక ఇంటివాడిగా చేసిన మామయ్యను చూస్తే, పరీక్ష తప్పిన తనకి ఎంతో భయం వేసింది. రైలుస్టేషన్ దగ్గిర పత్రికలో పరీక్ష నంబరు లేక పోవడం చూసి ఆపళంగానే రైలు ఎక్కాడు తను. ఈ రెండు సంవత్సరాలూ తిరిగిన చోటు తిరకుండా తిరిగాడు-బ్రతుకుకోసం. కాని ఎంత హీనమైన జీవితం? ఏదిక్కూ మొక్కూ లేనివాళ్లు బ్రతక వలసిందే గాని-తన లాంటి వాడా? కొన్నాళ్ళు కూలికి ప్రయాణీకుల పెట్టెలు మోశాడు; మరి కొన్నాళ్ళు బూట్లు పాలిష్ చేశాడు: ఆఫీస్ బాయ్‌గా పని చేశాడు: హోటల్లో సర్వర్‌గా పనిచేశాడు; సైకిల్ షాపులో సైకిళ్ళు తుడిచాడు; ఒక షావుకారు గారికొరులకు క్లీనరుగా పనిచేశాడు, మరి కొన్నాళ్ళు-కిరణా కొట్లో సరుకులు అందించే పిల్లవాడిగా పనిచేశాడు. ఎన్నిరకాలైన ఉద్యోగాలు? ఎన్ని వేషాలు? ఎట్లా గడిపాడు యీ రెండు సంవత్సరాలు? ఎన్నితిట్లూ, దెబ్బలూ, ఛీత్కారాలో భరించాడు.

ఆ జీవితం పైన చచ్చేటంత రోత పుట్టింది. ఆకలైనప్పుడు, ఆకలి తీరేమార్గం కనుచూపు మేరలో అగుపించనప్పుడు ఏడ్చేవాడు. ఇంటి దగ్గర భార్య, మామయ్యా, అత్తయ్యా ఉన్నారు. ఈ రెండు సంవత్సరాల్లో తనమీద కోపం చల్లారక వుంటుందా? అనుకొని బయలుదేరాడు. మామయ్య ఎన్ని తిట్టినా, కొట్టినా భరించక తప్పదు. తను ఇంటికి చేరుకోక-దేశంమీద తిరిగి సాధించేది ఏమీ లేదు. జయలక్ష్మి ఎంతగా ఎదిగిందో! బాగా వొళ్ళువొచ్చి వుంటుంది. తను పారిపోయే నాటికి ఆరుమాసాల క్రితమే 'పెద్దమనిషి' అయింది. ఇంకో నెలా రెండు నెలలకి శోభనం చేద్దామని తాము అనుకున్నట్లు కూడా అత్తయ్య అన్నది. అప్పుడు తనవొళ్ళు అదోరకమైన ఆనందంతో ఎట్లా గరి పొడిచింది? నిత్యమూ బజారు సెంటరుల్లో, సినిమా హాలుల ముందూ, బస్సు స్టాపుల దగ్గరా, రైల్వేస్టేషనుల్లో అందమైన ఆడవాళ్ళను చూసినప్పుడూ - వాళ్ళనడకల వొయ్యారాలూ, రొమ్ముల విరుపులూ, కళ్ళ మెరుపులూ, చేతుల కదలికలూ, నాగరికత యొక్క ఔన్నత్యాన్ని చాటి, మగవాడి మగతనంమీద ఛాలెంజిచేసే ప్యాషన్ బుల్ డ్రస్సులూ చూస్తూ-తను పిచ్చివాడై పోయేవాడు.

తను రాత్రుళ్ళు నిద్ర పట్టక గచ్చునేలమీద తన్నుకులాడేవాడు. ఆ రోజు కనిపించిన ఆడవాళ్ళలో అంద మైన ముఖాన్ని జ్ఞప్తికి తెచ్చుకొని-పిచ్చి కలలు కనేవాడు...పిచ్చి ఆనందంలో తన్మయత్వం చెందేవాడు...జయలక్ష్మి. బాగావిచ్చిన గులాబిపువ్వులాగ ఎదిగి వుం టుంది. యవ్వనం పెట్టే గిలిగింతలకు వోర్చుకోలేక-పాపం...తనకోసం ఎంత బాధగా ఎదురు చూస్తూ వుంటుందో! కళ్ళు కాయలు కాచి వుంటాయి. జయ లక్ష్మి...నిజంగా మీనాకుమారి లాగా వుంటుంది. ముక్కు అంత పొడుగూ వుం టుంది; ముఖం అంత పల్చగా, కళ్ళు అంత అందంగా, జుత్తు అంత నాజూగ్గా వుంటాయి. ఆమె హృదయం - తన కౌగలింత కోసం ఆరాటపడుతూ వుం టుంది కాబోలు! ఆమె మెత్తటి ఎర్రని పెదాలు-తన పెదాల స్పర్శకోసం బీటలు వారి వుంటాయి కాబోలు! జయ లక్ష్మి...తనజయలక్ష్మి!!

కృష్ణమూర్తిలో సంపూర్ణ రూపును పొందిన యవ్వనపు పొంగు వల్ల వచ్చే ఉద్రేకం ఒక్కసారిగా శరీరాన్ని ఆవ

నేడే చదవండి.

'ధనికొండ' రచనలు

1. కళారాధకులు (కథలు)
2. అనాథ (కథలు)
3. దేవకన్య (కథలు)
4. సేవిక (పెద్ద కథ)

అత్యంత ఆకర్షణీయమైన ముఖ చిత్రాలతో విడుదలైనవి.

ఒక్కొక్కటి 8 అణాలు.

రూ 2-8-0 పంపిన వారికి పైనాలుగు పుస్తకాలూ రిజిష్టర్డు పోష్టులో పంపబడుతవి.

ఏజెంట్లకు మంచి కమిషన్.

జ్యోతి కార్యాలయం, మద్రాసు-17.

రించింది, క్యాల్షియం ఇంజక్షన్ చేసిన తోడనే వెచ్చదనం శరీరాన్ని గాఢంగా బలంగా ఒక్క సారిగా ఆవహించి నట్టు. వెంటనే సిగ్గుపడ్డాడు కృష్ణమూర్తి. వొళ్లు జలదరించింది.

మర్రి చెట్టు చీకటి నీడన నిద్రించే పక్షి పిల్ల ఉలిక్కి పడింది.

కృష్ణమూర్తి బూట్లు చప్పుడు చేసుకుంటూ వడిగా నడుస్తున్నాడు. నక్షత్ర కాంతికి చెదరిన చీకట్లు గోల పెడుతున్నాయి. కాలువ నీటిలో పడే తెలి మబ్బుల రేఖలు సాగిపోతున్నాయ్. పొలాల మీద కట్టి వేసిన గేదెలు ఏకాంతానికిబావురు మంటున్నాయ్. దూరంగా చీకట్లో మంటలు రేగుతున్నాయి. రైతులు పసుపు వండుతున్నారు కామోసు.

ఊరి సమీపానికి వొచ్చాడు కృష్ణమూర్తి. చెరువు గట్టు చెంత తుమ్మల తోపులోకి ప్రవేశించాడు. చీకటి నలుపు ఎక్కువైంది. కీచురాళ్ళ ధ్వని కలవర పెడుతూంది. తుమ్మల తోపులోంచి నడుస్తున్నాడు భయం భయంగా. రాత్రుళ్ళు తుమ్మల తోపులో నడిచేందుకు భయపడతారు ఆ వూరి ప్రజలు. తుమ్మల తోపులో కొరివి దయ్యాలు వుంటాయట. తుమ్మల తోపులో దారి కొట్టే దొంగలు వుంటారుట. ఒకసారి తుమ్మల తోపులో ఒకడ్ని హత్య చేశారు గూడాను.

హఠాత్తుగా సన్నగా పసిపిల్లవాని యేడ్పు వినవొచ్చింది. తక్కున ఆగి పోయ్యాడు కృష్ణమూర్తి. గుండెలో దడ జనించింది. కాళ్ళు శక్తిని సడలించుకో నారంభించాయి. ఆ యేడ్పు విన వొచ్చే శ కోసం వెతికాడు. పడమరగా విన వొచ్చింది. గబగబా అటు నడిచాడు కృష్ణమూర్తి. పసి హృదయపు ఆవేదన ఎక్కువైంది. పిల్లవాని ఏడ్పు దగ్గరైంది. పసి పిల్లవాని యేడ్పుతో తుమ్మల తోపు ప్రతిధ్వనించింది. తుమ్మలతోపులో రాత్రుళ్లు కాపురం చేసే పక్షులు మేల్కొన్నాయి.

చీకటి రేఖల్ని చీల్చుకొని-తుమ్మల తోపులో కాంతి రేఖ ఉదయించినట్టు, అంత దూరాన పసి పిల్ల వాని తెల్లని రూపు మెరిసింది. కృష్ణమూర్తి పిల్లవాని ముందు నిలబడ్డాడు. జేబులోంచి అగ్గిపెట్టె తీసి పుల్ల వెలిగించి చూశాడు. నిశ్చేష్టుడై నిలబడిపోయాడు. ఇంకాగుడ్లు తెరువని పసిగుడ్డు చెత్తలో పడుకో బెట్టబడి ఉన్నాడు.

దూరంగా కుక్కలు అరుస్తున్నాయి.

పసికందు గుక్క పట్టి 'కేప్ కేవ్' అంటూ ఏడుస్తున్నాడు. ఏ తండ్రి పుణ్యం వల్లనో, ఏ తల్లి గర్భంలోనో నవమాసాలూ పెరిగి, యీ గడ్డ మీదకిగుమతియై కళ్ళు విడవడక ముందే తుమ్మలతోపులోకి విసర వేయబడ్డాడు. ఎంత దారుణం? ఆ మాతృహృదయం యీ దారుణ కృత్యానికి ఎట్లా లొంగిపోయింది! చేసినపాపం పులుము కొన్న అవి నీతి, పొర్లాడిన బురదా-యీ పసికందు వల్ల లోకానికి వెల్లడి పోతాయనీ, బ్రతుకులో మాయని మచ్చ ఏర్పడుతుందనీ, ఆ మహాతల్లి యీ పసికందును తుమ్మలతోపు పరం చేసి పాపాన్ని పెంచుకుంది. మగవాడి వొళ్ళో వలపులు వొలకబోస్తూ కూర్చున్నప్పుడూ, మగవాడి పెదవులకు పెదవులు చేర్చేటప్పుడూ, మగవాడి ఆనందానికి 'కల్పతరువు'గా తయారయ్యేప్పుడూ-సంఘమూ పరువూ, ప్రతిష్ఠా, గౌరవమూ, బ్రతుకు

లోనివచ్చా ఏమైనా? వాటిని గురించి ఆలోచనే రాదు కామోసు! పాపం... వాళ్ళుమటుకు ఏం చేస్తారు? ఇట్లాంటి అఘాయిత్యాలకుపాల్పడేట్టుఆడవాళ్ళను తయారు చేసేది మగవాళ్ళేగా! మెరపు లాంటి తాత్కాలికమైన తమకోర్కెల్ని తీర్చుకోనేందుకు-ఆడవాళ్ళని ఆకాశానికి ఎత్తుతారు; అర చేతిలో స్వర్గాన్ని సృష్టిస్తారు; పెదవుల్లో అమృతాన్ని చిలికిస్తారు; కళ్ళల్లో కైవల్యానికి హైరోడ్డు నిర్మిస్తారు. ఈ ఆడవాళ్ళు సంపూర్ణంగా వాళ్లు హృదయాల్ని నమ్మి, అందమైన తమ శరీరాల మీది హక్కుల్ని వొదులుకుంటారు. సర్వస్వాన్నీ సమర్పిస్తారు... చివరకు ఇట్లాంటి అఘాయిత్యాలకు పాల్పడే దుస్థితికి లాగబడతారు. ఆడవాళ్లు నీతి విషయంలో యింత హైన్య స్థితికి దిగజారటానికి, ప్రత్యేకమైన కట్టు బాట్లు నిర్మించ బడటానికి చాలా భాగం మగ వాళ్ళే కారణం.

పిల్లవాడు గుక్క బట్టి యేడుస్తూనే ఉన్నాడు.

కృష్ణమూర్తిహృదయంకరిగి కన్నీరుగా మారింది. ఆ పసికందును ఒళ్ళోకి తీసుకున్నాడు. తుమ్మలతోపులోంచి బయలు దేరాడు. ఇంకా దూరంగా కుక్కలు అరుస్తూనే ఉన్నాయి.

తుమ్మలతోపుదాటి కృష్ణమూర్తి కూరగాయల కోటమ్మ ఇంటి దగ్గరకొచ్చాడు; పిల్లవాడ్ని అట్లాగే అరచేతుల్లో పెట్టుకొని. ఆ ఇల్లే ఆ గ్రామానికి మొట్ట మొదటిది. అతనికి-ఆ పసికందును చూసి మామయ్య ఏమనుకుంటాడు? అత్తయ్య ఆశ్చర్య పోతుందా! భార్య అనుమాన పడుతుందా? మొదలైన ప్రశ్నలు కలుగనే కలుగ లేదు.

రథశాలఅరుగుమీదపడుకున్నకుక్కలు 'భౌ భౌ' మంటూ మీదకు ఉరికాయి. కృష్ణమూర్తి 'ఉష్' అని పారద్రోలాడు.

ఇనప్పెట్టె ముందు మంచం వేసికొని పడుకొన్న కోమటి కొత్త సుబ్బయ్య-కుక్కల అరుపులు విని గబుక్కున లేచి వీధి కిటికీలోంచి చూశాడు. ఎవరో వ్యక్తి అరచేతుల్లో పిల్లవాడ్ని పెట్టుకొని నడిచి వెళ్లటం చూశాడు.

కృష్ణమూర్తి తన ఇంటి ముందు ఆగి, తలుపు తట్టాడు. 'అత్తయ్యా!' అని కేక వేశాడు.

అత్తయ్య తలుపు తీసింది.

ఎదురుగ్గా — అల్లుడు కృష్ణమూర్తి, అతని చేతుల్లో దూదిపింజ లాంటి పసి కందు!

కళ్లు నులుము కుని బాగా చూసింది.

ఆవిడకు మూర్ఛ వొచ్చినంత పనైంది గడ్డముమీసాలు వికృతం గా పెరిగి వుండని కారణాన, ఆవిడ సులభంగానే అల్లుడ్ని గుర్తించింది. అతని చేతుల్లో కను గుడ్డు విప్పుకొని పసిపిల్లవాడు వుండడం-ఆవిడ మూర్ఛకు ముఖ్య కారణం. ఆవిడకు తలతిరగగా-తూలి తలుపు మీద వాలింది.

ఆ పసి కందు వంక చూస్తూ నిలబడ్డాడు కృష్ణమూర్తి. తుమ్మలలో ఉదయించిన బాలుడు నిద్రిస్తున్నాడు.

అల్లుడ్ని లోపలకు రమ్మనేందుకు మాటలు పెలువడలేదు అత్తయ్యకు. కృష్ణమూర్తి లోపలకు నడిచాడు.

'తుమ్మలతోపులో దొరికాడు. ఏ మహా తల్లి కని చేతులతో చంప లేక-తుమ్మలతోపులో చీకట్లో కర్మకు వొది

లిందో! దారిన పోతున్న నన్ను పిల్చి—'నా గతి ఏమిటి?' అని ప్రశ్నించాడు. నా హృదయం ద్రవించింది. ఏమైనా అనుకోండి అత్తయ్యా, పీడ బ్రతుకును చూడ వలసిందే! మామయ్య నిద్రపోతున్నాడా?'

'మామయ్య' అనగానే అత్తయ్య బావురు మన్నది.

కృష్ణమూర్తి ఆశ్చర్య పడ్డాడు.

అతను పారిపోయిన ఆరు నెలలకే టైఫాయిడ్ జ్వరం వొచ్చి చనిపోయాడట. కృష్ణమూర్తి కొంచెం సేపు అత్తయ్యను ఓదార్చాడు.

'జయలక్ష్మి యేదీ?'

అంత దుఃఖంలోనూ అత్తయ్య ముఖం కలవరంతో కదలటాన్ని గమనించాడు కృష్ణమూర్తి. అతనికి అర్థం కాలేదు.

'జయలక్ష్మి-ఎదీ!' అన్నాడు మళ్ళీ.

'దానికి...దానికి...'

'ఏమిటి-దానికి? ఏంజరిగింది?' ఆదుర్దాగా అన్నాడు కృష్ణమూర్తి.

'ఎందుకులే నాయనా...'

'అంత కలవర పడతా వెందుకూ?'

'కలవర మేముంది?...వారం రోజుల్నుంచీ జ్వరం...గదిలో ఉంది. నీ కోసం...'

గదిలోకి పరుగెత్తాడు కృష్ణమూర్తి.

ఆ పసి పిల్లవాడ్ని మంచంలో పడుకో బెట్టింది అత్తయ్య.

గదిలో జయలక్ష్మి మంచంలో పడుకొని ఉంది. లోతైన ఆమె కళ్ళనించి నీళ్లు కారుతున్నాయి. గొంతు వరకూ దుప్పటి కప్పుకొని ఉంది. జుత్తు రేగి ఉంది. బుగ్గలు పీక్కుపోయి ఉన్నాయి. ముఖం చాలా బలహీనంగా తయారైంది. ముఖం నిండా చెమట.

'ఒంట్లో ఎలా ఉంది?' అన్నాడు కృష్ణమూర్తి.

ముఖం పక్కకు తిప్పుకుంది లక్ష్మి. భర్త కళ్ళల్లోకి నూటిగా చూసే ధైర్యం లేనట్టు ప్రవర్తించింది. తన మీద కోపం కాబోలు అనుకున్నాడు కృష్ణమూర్తి.

'వొచ్చానుగా. నీకు ఇంకేం భయం అక్కరలేదు. దుఃఖించబోకు, నీజబ్బు త్వరలో నయమవుతుందిలే. నేను మంచి డాక్టర్ని మాట్లాడతాను' అన్నాడు కృష్ణమూర్తి ధైర్యాన్ని చెబుతూ.

జయలక్ష్మి కళ్లనించి జలజలా నీళ్ళు రాలుతున్నాయి. కృష్ణమూర్తి ఆమెను ఓదార్చుతున్నాడు. అత్తయ్య ఎందుకో ప్రాణాల్ని అరిచేతులో యిరికించుకొంది. ఆవిడ గుండె యింత వేగంతో కొట్టుకుంటూన్నదని చెప్పేందుకు వీలు లేదు'

మంచంలోని పసిపిల్లవాడు కళ్ళు తెరవ లేదు.

★

మరునాడు ఉదయం పరీక్ష తప్పి పారిపోయిన కృష్ణమూర్తి వొచ్చాడని వూరంతా తెలిసి పోయింది. అతన్ని చూడటానికి అతని స్నేహితులు వొచ్చారు. ఇన్నాళ్ళు ఎక్కడ ఉన్నావని అందరూ వింతగా అడిగారు. కృష్ణమూర్తి అందరికీ సమాధానాలు చెప్పాడు.

తుమ్మల తోపులో అర్థరాత్రి-చీకటిలో తనకు దొరికిన పసికందును కృష్ణమూర్తి దయార్ద్ర హృదయుడై ఇంటికి తీసి కొచ్చాడన్న వార్త, ఊరంతా ప్రాకటానికి యింకో రోజు పట్టింది. ఆ పసి కందును చూచేందుకు ఆడవాళ్ళు, మగవాళ్లు ముసలీ ముతకా పిల్లా జల్లా అంతా

ఎడతెరిపి లేకుండా రెండు రోజులు వింతగా చూశారు. ఆ పిల్లవాడు దొరికిన విధానాన్ని విడమర్చి చెప్పలేక కృష్ణ మూర్తి గొంతు బొంగురు పోయింది. చూడ వొచ్చిన జనం యిచ్చే అభిప్రా యాలు, చేసే విమర్శలూ వినలేక కృష్ణ మూర్తి చెవులు దిబ్బళ్లు వేశాయి.

'ఎంత దారుణమమ్మా! మరీలోకం పాడైపోతున్నది.'

'ఆ మహా తల్లికి పాపపుణ్యాలు విచా రించే భగవంతుడు పైన వున్నాడనే విష యము ఎట్లా తెలియక పోయిందో! ఆడ వాళ్ళకు మరీ విపరీతపు బుద్ధులు పుడు తున్నాయి.'

'ఎంతఘోరానికి తెగించింది? ఆ తల్లి హృదయం రాయా? పాషాణమా? అంత పోషించలేని తల్లి ఎందుకని భూమి మీద పారవేయాలో-'

ఇట్లాంటి అభిప్రాయాలూ, విమర్శ నలూ చాలా వెలువడ్డాయి ప్రేక్షకుల దగ్గర్నుంచి.

ఆ పసి కందును పెంచడం పెద్ద సమస్యగా ఏర్పడింది కృష్ణమూర్తికి. ఇద్దరు ముగ్గుర్ని సలహాలు అడిగాడు. ఒకాయన సముచితమైన సలహాయే చెప్పాడు. 'ఆ వీధి చివర రామ సుబ్బయ్య భార్య రాజేశ్వరమ్మ వారం రోజుల క్రితం ఒక పిల్లవాడ్ని కన్నది. మూడురోజులకే ఆ పిల్లవాడికీ యీ ప్రపంచానికీ ఋణం తీరింది. ఆమె సహృదయురాలు. దీనుల యెడ ఆమె హృదయం పరిపూర్ణమైన కరుణతో నిండి వుంటుంది. ఈ పసికం దుకు పాలు యిచ్చేందుకు ఒప్పుకోవచ్చు.'

కృష్ణమూర్తి అత్తయ్య చేత అడిగిం చాడు. రాజేశ్వరమ్మ అంగీకరించింది.

క్రమంగా రోజులు దొర్లుతున్నాయి.

కృష్ణమూర్తి ఇంటి వ్యవహారాల్ని చక్క బెట్టు కుంటూ-స్నేహితులతో కలిసి కులాసాగా కాలం గడుపుతున్నాడు.

అత్తయ్య నిత్యమూ ఉదయమూ, సాయంత్రమూ పసి పిల్లవాడ్ని రాజేశ్వ రమ్మ దగ్గరకు తీసికెళ్ళి పాలు యిప్పించు కొని వస్తోంది.

జయలక్ష్మి మామూలు మనిషి అయ్యేం దుకు ప్రయత్నాలు జరుపుతోంది. ఆమె జబ్బు నయమైంది. క్రమేపీ పిల్లవాడి పోషణ-నిత్యమూ వేళకు స్నానం చేయిం చటమూ, కళ్ళకు కాటుక పెట్టడమూ, ముఖానికీ వొంటికీ పౌడరు అద్దటమూ, తలకు ఆముదము పెట్టడమూ, మధ్యా హ్నం పూట గొల్లభామ మార్కు డబ్బా పాలు వేడి నీళ్లలో కలిపి పీక సీసా ద్వారా పట్టడమూ మొదలైన పనుల్ని, తన బాధ్యతగా యెంచుకొని చేస్తూ వుం టుంది. అప్పుడప్పుడు జయలక్ష్మి పిల్ల వాడ్ని బిగియార రొమ్ములకు అదుము కొని, మనసారా వొళ్లంతా ముద్దు పెట్టు కొని, మాతృమూర్తి లాగా అవ్యక్తంగా విపరీతమైన ఆనందాన్ని పొందుతూ వుంటుంది. రాత్రుళ్ళు తన ప్రక్కలోనే పడుకో బెట్టు కుంటుంది. నిద్రపోని సమ యాల్లో 'జో' కొడుతూ జోలపాటలు పాడుతూ, ఊయెల వూపుతూ నిద్ర పుచ్చుతుంది.

జయలక్ష్మి ఎత్తుకున్నా, జయలక్ష్మి ప్రక్కన పడుకున్నా, జయలక్ష్మి ముద్దా డినా, జయలక్ష్మి రొమ్ములకు అదుము కున్నా, జయలక్ష్మి నవ్వినా - ఆపసిపిల్ల వాడు ఏడ్వడు. నవ్వుతాడు. సిగ్గుపడ తాడు. చేతులూ, కాళ్ళూ ఆంచగా ఆడి

స్తాడు. ఆమెకు బాగా అలవాటు పడి పోయినాడు.

కృష్ణమూర్తి అప్పుడప్పుడూ నవ్వుతాలుగా అంటూ వుంటాడు, ఆ పసిపిల్లవాడు జయలక్ష్మికి అతుక్కుపోవడం చూసి-

'నిన్నే తల్లి అనుకుంటున్నాడేమో!'

జయలక్ష్మి సిగ్గుతో మాట్లాడని మల్లె మొగ్గయై ముడుచుకు పోతుంది

కృష్ణమూర్తి గాలికి వూగే అరటి మొక్కలా నవ్వుకుంటాడు.

ఒకరోజు మధ్యాహ్నం నిద్ర పోతూన్న కృష్ణమూర్తికి పీడకల వొచ్చి-హఠాత్తుగా లేచాడు. ముఖం కడుక్కొందుకు పెరట్లోకి వెళ్ళాడు. పెరట్లో ఉండి చూస్తే వంటగది బాగా అగపడుతుంది. ఎందుకో బొక్కెనచేత బుచ్చుకో బోతున్న కృష్ణమూర్తి, అనాలోచితంగా వంటగదివైపు చూశాడు. అదిరి పోయాడు.

వంటగది మండిగం ప్రక్కన భార్య జయలక్ష్మి కూర్చుని, వొళ్ళో పని పిల్లవాణ్ణి పడుకో బెట్టుకొని, పాలు యిస్తోంది. పిల్లవాడు ఉషారుగా ఆమెగారి మెడలో ఉన్న గోవర్ధనపు గొలుసును బుల్లి చేతితో గట్టిగా పట్టుకొని-పాలు త్రాగుతున్నాడు.

కృష్ణమూర్తి తల తిరిగి పోయింది.

కళ్ళు చీకటి తెరల్ని కప్పుకున్నట్లు గజిబిజిగా బాధపడ్డాయి. భూమి కంపించినట్లు తోచింది. క్షణం నిల్చోలేక పోయాడు. వాంతి వొచ్చేంత వికారం శరీరంలో కలిగింది. ఇంట్లోకి వొచ్చాడు. గదిలో పడుకొని యేడ్వారంభించాడు.

అత్తయ్య పురాణ శ్రవణానికి గాను పురాణం వారి ఇంటికి వెళ్ళింది.

ఏమిటి? భార్య నిజంగా పిల్లవాడికి పాలు యిస్తూందా?...అట్లా నటిస్తూందా? నటించటమైతే పిల్లవాడు అంత ఉషారుగా ఎందుకుంటాడు?... అసలు తన భార్య పాలు ఇవ్వటమేమిటి?...తమకు యింకా శోభనం కూడా కాలేదే! ఏమిటి ఈవిపరీతం?... తనుకలగంటున్నాడా? నిద్ర ముఖానికి అట్లా అగపడిందా? ఏమో...మళ్ళీ చూసి వొస్తే!

మెల్లగా చప్పుడు కాకుండా వెళ్లి కిటికీలోంచి చూశాడు. అదే దృశ్యం... జయలక్ష్మి వొళ్ళో పని పిల్లవాడు... తుమ్మల తోపులో దొరికిన పిల్లవాడు... తల్లీ దండ్రీ లేని పిల్లవాడు...జయలక్ష్మి తల్లిలాగ పాలు యిస్తూ పిల్లవాని తల మీది వెంట్రుకలు సర్దుతున్నది-

కృష్ణమూర్తి తలలో ఆలోచనలు పదును కత్తులు విచ్చుకున్నట్లు విచ్చుకున్నాయి. తనకు పిచ్చియెత్తే ప్రమాద స్థితి సంభవించ బోతున్నట్లు గ్రహించాడు.

పడమరగా సూర్యుడు ఉదయిస్తే-

పట్ట పగలే ఆకాశాన నక్షత్రాలు అగుపిస్తే-

భూమి గుండ్రంగా తిరగడం మానివేస్తే-

ఎంత ఆశ్చరం? ప్రకృతిలో ఎంత మార్పు? అట్లాగే శోభనం కాని భార్య-పని పిల్లవాడికి పాలు ఇవ్వడం అద్భుతమైన ఆశ్చర్యాన్ని కలిగించింది కృష్ణ

మూర్తికి. ఇంట్లో క్షణం కూర్చో లేక పోయాడు- బజారు కెళ్ళాడు.

రథశాల అరుగుమీద కూర్చున్న చలపతీ, దశరథ రామయ్య రహస్యంగా మాట్లాడు కుంటూ.కృష్ణమూర్తి కంక ఆదోరకంగా చూశారు: 'నిన్ను గురించే మాట్లాడు కుంటూన్నది' అన్నాడు. కృష్ణమూర్తికి ముఖం చెక్కేసినట్టు అయింది. గబగబా ముందుకుసాగి వెళ్ళాడు. కొంత దూరం వెళ్ళాక మున్సబు ఎదురైనాడు. కన పడ్డప్పుడల్లా ఎంతో ఆప్యాయతగా పలుకరించే మున్సబు ముఖాన్ని ప్రక్కకు తిప్పుకొని గబగబా ముందుకు నడిచి వెళ్లాడు. కృష్ణమూర్తి ముఖం మరీ నల్లనైంది.

క్రమంగా కృష్ణమూర్తికి అర్థమవుతూ రాసాగింది - తనచుట్టూ ఊళ్ళో ఒక వింత వాతావరణం అలముకొని ఉన్నట్టు, తను ఏదో ఒక అప్రతిష్ఠాకరమైన పరిస్థితుల పద్మవ్యూహంలో పడికొట్టు కుంటూ న్నట్టు, తనమీద ఊళ్ళో వాళ్ళకి చాలా నీచాభిప్రాయాలు ఉన్నట్టు, గ్రహించటానికి రెండు రోజులు పట్టాయి కాని తనుసంఘ విద్రోహకరమైన ఏపనిని చేశాడో, ఇతరులకు అపకారాన్ని కలిగించే ఏపనికి ప్రోత్సాహాన్ని యిచ్చాడో, తనవల్ల ఎవరు దెబ్బతిన్నారో - అంతు బట్టకుండా వుంది. తనుచేసిన తప్పుపని ఏమిటి? ఎందుకు తనని వీళ్ళు యింత ఎబ్బెట్టుగా చూస్తున్నారు? కృష్ణమూర్తికి ఏ

లైంగిక విజ్ఞానం కొరకు చదివి తీరవలసిన పుస్తకాలు.

అత్యుత్తమ శాస్త్రీయ గ్రంథాలకు సామాన్యులకు కూడా అర్థమయ్యే తెనిగింపు.

1.	సిగ్గు	హావలాక్ ఎల్లిస్	రూ. 1-0-0
2.	ఋతుధర్మాలు	....	రూ. 1-0-0
3.	లైంగిక విజ్ఞానం	....	రూ. 1-0-0
4.	ప్రణయకళ	....	రూ. 1-0-0
5.	స్వరతి	....	రూ. 1-0-0
6.	గర్భనిరోధం (సచిత్రం)		రూ. 0-8-0

పుస్తకాల ఖరీదుకు రూ. 0-8-0 అధికంగా పంపిన వారికి, రిజిష్టర్డ్ పోస్టులో పంపబడుతవి.

అభిసారిక కార్యాలయం,

4, బాలుమొదలి వీధి. మద్రాసు, 1.

సమాధానాలూ చిక్కలేదు. తనకు తాను ఎట్లా సమాధానపడాలో అర్థం కాలేదు. తను ఊళ్ళో లేని రెండు సంవత్సరాల్లో ఏవో కొన్ని విషయాలు జరిగి వుంటాయనే బలమైన నిర్ణయాని కొచ్చాడు.

ఇంట్లో కూడా అసహజమైన వాతావరణమే కళ్ళకు కట్టింది. అతన్ని చూస్తుంటే అర్థాంగి యైన జయలక్ష్మి కళ్ళల్లో భయపు పొగలు రేగుతున్నాయి. అత్తయ్యకు ముఖంలో అలజడి తాండవిస్తోంది. ఏదో తప్పు చేసినట్టూ, ఆ తప్పును భర్త కనుక్కున్నట్టూ - జయలక్ష్మి భయపడుతున్నదా! తనకూతురు అట్లాంటి తప్పుపని చేయటానికి తనుకూడా కారణమైనట్టు అత్తయ్య అలజడి పడుతున్నదా?

ఈ ముసుగులో భాగవతాన్ని పటాపంచలు చేయాలనుకున్నాడు కృష్ణమూర్తి. అతనికి రానురాను జీవితమే ఏమీ అర్థం కాకుండా పోతోంది. ఒకరోజు తొమ్మిది గంటలకు అంతరంగిక మిత్రుడైన విష్ణువర్ధన రావును నిలవ దీసి అడిగాడు-తను ఊళ్ళో లేని రెండు సంవత్సరాలల్లో తన కొంపలో జరిగిన విషయాలను సాకల్యంగా వివరించి చెప్పవలసిందని-

విష్ణువర్ధనరావు జంకాడు.

జంక వలసిన పనిలేదని ఖచ్చితంగా చెప్పాడు కృష్ణమూర్తి.

'నేను చెప్పే విషయాలకు నువ్వు బాధపడి నన్ను ద్వేషిస్తే కాదు. అందుకే యింతగా సందేహిస్తున్నాను. ఒక్కొక్కప్పుడు మనం కలలో కూడా సంభవించవనుకున్న విషయాలు సంభవించవచ్చు. మనం మనసారా, ఆత్మీయులుగా నమ్మినవాళ్లు మోసం చేయవచ్చు. ఏమంటావు?' అన్నాడు విష్ణువర్ధనరావు ఉపోద్ఘాతంగా.

'బాధపడను. నువ్వు అబద్ధం చెప్పవనే నమ్మకం నాకు సంపూర్ణంగా వుందిగా. అటువంటప్పుడు నువ్వు నాకు బాధ కలిగించే విషయాలు చెప్పినా ఎందుకు ద్వేషిస్తాను?' అన్నాడు కృష్ణమూర్తి.

'కృష్ణమూర్తీ! 'నీతి' - 'అవి నీతి' అనేవి వ్యక్తియొక్క విలువనూ, సంఘంలో స్థానాన్నీ నిర్ణయిస్తాయనేసంగతి కొత్తదికాదు. మగవాళ్ళ విషయంలో వీటికి పెద్ద ప్రాముఖ్యత లేకపోయినప్పటికీ, మనదేశంలో—ఆడవాళ్ళు—యీ విషయాల్లో అతి జాగ్రత్తగా మెలగవలసిన ఆగత్యం ఎంతైనా ఉంది. మాంగల్యం మెడలో ఉన్నా లేకపోయినా, వయస్సులో ఉన్న స్త్రీ మగవాళ్ళను నమ్మేటప్పుడు, సంఘమూ, పరువూ, మర్యాదా, నీతీ, మొదలైన గొప్ప విషయాల్ని, వాటి విలువల లోతుల్ని దృష్టిలో పెట్టుకోవటం ముఖ్యం.

అట్లా దృష్టిలో పెట్టుకోని వాళ్ళ బ్రతుకుల్లోని తప్పటడుగులు కారు చీకటి రేఖల్లాగా వాళ్ళజీవితాల్ని చుట్టుకుంటాయి. ఆ రోజు నువ్వు పరీక్ష ఫలితాలు చూసుకోనేందుకు పేపరు కోసం స్టేషనుకు వెళ్లావు. కానీ తిరిగి రాలేదు. పరీక్ష తప్పి పారిపోయావు- మామయ్యకు దడిచి అనుకున్నారంతా. వాస్తవం కూడా అంతే. నెలకో, రెండు నెలలకో తిరిగి వొస్తావని అనుకున్నారు. కాని రాలేదు. నాలుగు మాసాలు గడిచాయి. మీ మామయ్య 'పత్రిక' లో అడ్వర్టయిజ్ మెంట్ కూడా చేయిం

చాడు. కాని నువ్వు రాలేదు. మీ మామయ్య టైఫాయిడ్ జ్వరంతో ఇరవై రోజులు బాధపడి చనిపోయాడు. తర్వాత కూడా నువ్వు తప్ప తెలుసుకొని ఇంటికి రాలేదు. మీ ఇంటికి మగ దిక్కులేక పోయింది. మగ దిక్కులేని సంసారాలకు సంఘంలో ఎట్లాంటి స్థానం వుంటుందో నీకు తెలియనిది కాదు.

'మీ మామయ్య చనిపోయిన రెండు మాసాలకు కామోసు రామచంద్రరావు అనే ఒక యువకుడు కొత్తగా ఊళ్లో స్కూళ్ళకి మ్యాథమాటిక్స్ టీచరుగా వొచ్చాడు. అతనికి పెళ్లికాలేదు. రూము కోసం తిరుగుతూ వుండగా--- మీ అత్తయ్య తన ఇంట్లో ఉత్తరపు భాగాన ఉన్న రూము ఖాళీచేసి నెలకు ఎనిమిది రూపాయలకు అద్దెకు ఇచ్చింది. ఆ రూములో వుంటున్నాడు రామచంద్రరావు. అతను మిక్కిలి సుందరాకారుడు. అయినా నెమ్మదస్తుడు. క్రమంగా ఆ గదిలో వుంటూ మీ అత్తయ్య మంచితనాన్ని సంపాదించాడు. తర్వాత వయస్సులోకి వొచ్చి పారిజాత పుష్పంలాంటి జయలక్ష్మిని వలలో వేసికొనేందుకు పత్రికలూ, పుస్తకాలూ, ఇచ్చేవాడు. ఆమెను ఆకర్షించేందుకు పూటకో డ్రస్సు వేసేవాడు. ముఖం మీద చెమట బిందువును చేరనిచ్చేవాడు కాదు.

'సినిమా పాటలు ప్రాక్టీసు పెట్టేవాడు. నాటకాల్లోని ప్రేమ సంభాషణల్ని 'రిహార్సల్' చేసేవాడు. ఎట్లాగైతేనేం జయలక్ష్మి హృదయంలో వలపును రేకెత్తించాడు. వసంత గానం అలపించాడు. నువ్వు చేసిన తొందర పనికి ఎట్లాంటి దారుణ పరిణామాలకు దారి తీసిందో గమనించావా? జీవితాంతమూ సహధర్మచారిణిగా, పవిత్రహృదయంతో మెలగవలసిన భార్య, వక్రమార్గాన జీవితాన్ని ముందుకు నెట్టాలని యోచించింది. యవ్వనం ఆమెను అట్లా ఆడించింది. జయలక్ష్మి. అత్తయ్య-నువ్వు చనిపోయావని గట్టిగా నమ్మారు. అత్తయ్యకు జయలక్ష్మికి మళ్ళీ పెళ్ళి చేయాలనే ఆలోచన ఉంది. మగదిక్కు కోసం- తాను యీ లోకాన్ని విడిచాక-జయలక్ష్మి ఒక్కతే ఎట్లా బ్రతకగలుగుతుందని ఆమె ఆలోచన. జయలక్ష్మికి కూడా రామచంద్రరావును భర్తగా పొందాలని ఉంది. అతను ఆమెను పెళ్లాడతానని. చేతులో చేయి వేసి చెప్పాడు.

'ఆ దుర్మార్గుడ్ని నమ్మి, ఆమె తన శరీరాన్ని అతని కోర్కెలకు అర్పించేందుకు వెనుకాడలేదు. రామచంద్రరావు 'పెళ్లి' వాయిదాల మీద నడుపుతూ జయలక్ష్మిని అనుభవించాడు. ఆమె గర్భం ధరించింది. ఆ విషయం ఊళ్లో వాళ్ళకి చాలమందికి తెలియదు. అత్తయ్య జయలక్ష్మిని పెళ్లి చేసుకోమని పట్టుపట్టారు. రామచంద్రరావు వీళ్ళకు తెలియకుండానే ట్రాన్స్‌ఫర్ ఆర్డరు తెప్పించుకున్నాడు. చివరకు వీళ్ళకు చెప్పకుండానే కొంత సామాను వొదిలేసి వూరు వొదిలి వెళ్ళి పోయాడు. జయలక్ష్మి కన్నీరు మున్నీరుగా ఏడ్చింది. అత్తయ్య తిట్టి పోసింది. జయలక్ష్మికి ఆరో నెల వొచ్చిన దగ్గర్నుంచీ ఏదో జబ్బు వొచ్చిందని బయటకు రానివ్వ

కుండా, డాక్టరు నారాయణ స్వామికి డబ్బు యిచ్చి రహస్యం బయట పడ కుండా చేసింది అత్తయ్య. కాని రహస్యము దాగుతుందా? నువ్వు వొచ్చేరాత్రే జయలక్ష్మి పిల్లవాణ్ని కన్నది. మీ అత్తయ్య ఆ పిల్లవాణ్ని అర్ధరాత్రి తీసికెళ్ళి తుమ్మల తోపులో విడిచిపెట్టి వొచ్చింది.

ఆ రాత్రి నువ్వు వొస్తూ వొస్తూ పిల్లవాణ్ని ఇంటికి తీసుకువొచ్చావు. అసలికందు జయలక్ష్మి పుత్రుడే. ఆ విషయం ఇప్పుడు ఊళ్లో అందరికీ తెలిసింది.' అని ముగించాడు విష్ణువర్ధనరావు.

కృష్ణమూర్తి అంతా విన్నాడు. అతని ముఖ తీవ్రతను పరికించ లేకపోయాడు. విష్ణువర్ధనరావు ఓదార్పే తీరు అంతు పట్టలేదు. క్రిష్ణమూర్తి అక్కడ్నుంచి వెళ్ళాడు గంభీర వదనంతో. దేవాలయపు మండపం మీద కూర్చున్నాడు చీకట్లో. రాత్రి పది గంటలు అవుతున్నది. కర్తవ్యం కోసం కొట్టుకులాడుతున్నాడు.

తను ఇప్పుడేం చెయ్యాలి?

ఆ రామచంద్రరావుగాడి మీద పగ దీర్చుకోవాలా?

జయలక్ష్మిని నరికి పోగులుగా పెట్టాలా?

విడుదలైనవి: నేడే చదవండి!

అడుగడుక్కీ ఊపిరి బిగపట్ట వలసినంత సస్పెన్సుతో మిమ్ము మంత్ర ముగ్ధుల్ని చేసే అత్యద్భుత డిటెక్టివ్ రచనలు. పాఠక లోకానికి చిరపరిచితులైన 'దాసు'గారి రచనలు.

1. కాంతం-కనకం (దివ్వర్ణ ముఖచిత్రం)

2. నడిచి పోయిన శవం (త్రివర్ణ ముఖ చిత్రం)

3. మాయమైన మనిషి (త్రివర్ణ ముఖచిత్రం)

ఒక్కొక్కటి 8 అణాలు. రూ 2-0-0 పంపిన వారికి పైమూడు పుస్తకాలూ రిజిస్టర్డు పోస్టులో పంపబడుతవి.

జ్యోతి కార్యాలయం మద్రాసు-17.

ఆ పిల్లవాడ్ని...ఆ పిల్లవాడ్ని పీక పిసికి బావిలో విసరి వేయాలా?

ఏం చేయాలి? ఎట్లా చేస్తే మంచిది?

తన కర్తవ్య మేమిటి?

ఈ అవినీతి తాలూకు పాపఫలితాన్ని ఎట్లా రూపు మాపుకోవాలి? తను నిజాయితీ పరుడుగా, నీతిమంతుడుగా సంఘంలో తల ఎత్తుకొని ఎట్లా తిరగాలి? ఏమిటి కర్తవ్యం? జయలక్ష్మి...ఎంత అవినీతిగా ప్రవర్తించింది! యవ్వనంలో కళ్ళు మూసుకుపోయి వెనుకా ముందూ చూడకుండా, భర్తా, లోకమూ, పరువూ, గౌరవమూ, సంఘమూ, పాపమూ, ఉన్నాయనే గమనించకుండా, ఆ మోసగాడికి వొళ్లు అప్ప జెప్పింది. కడుపు తెచ్చుకుంది. దాని భర్తయైన తను, జీవితాంతమూ తన క్రింద బానిసగా చేసుకున్న తను-ఎట్లా సహించటం? న్యాయమేనా? ధర్మమేనా? అది యవ్వనపు పొంగువల్ల కుటుంబ గౌరవాన్ని ఆలోచించకుండా చిందులు త్రొక్కింది. దాన్ని తను క్షమించడమా? ఉహుం! ఎంతనటన! తనమీద ప్రేమ ఉన్నట్టు, ఇన్నాళ్ళూ తన కోసం కళ్లు కాయలు కాచేట్టు ఎదురుచూస్తున్నట్టు, తననే జీవితేశ్వరుడిగా సంపూర్ణంగా భావించినట్టు,-ఎంత నటన? సంసార స్త్రీలకు కూడా మగవాళ్ళని తబ్బిబ్బు చేసేట్టు నటించడము వొచ్చు కామోసు!...ఆ పిల్లవాడ్ని రూపుమాపితే సరి. వాడ్నితన కొడుకుగా భావిస్తూ తను పెంచలేదు. రామచంద్రరావు వల్ల పుట్టినవాడు తన కొడుకు ఎట్లా అవుతాడు? యీ ఘోరాన్నితను సహించ లేదు. అది వాడ్ని ప్రేమను వొలకబోస్తూ రొమ్ములకు గట్టిగా హత్తుకోవటాన్నీ తను చూడలేదు. ఆ పసివాడ్ని తక్షణం గుద ముట్టించాల్సిందే! అదే తన కర్తవ్యం!

కృష్ణమూర్తి దేవాలయపు మండపం మీద నుంచి లేచాడు స్థిర సంకల్పంతో. గబగబా ఇంటికేసి నడిచాడు. చీకటి. రోడ్డుమీద జన సంచారం లేదు. ఊరు గాఢంగా నిద్ర పోతోంది. దాదాపు అర్ధరాత్రి అయింది.

ఇంట్లోకి వెళ్ళాడు కృష్ణమూర్తి.

భార్య పడుకొనే గదిలోకి అడుగు పెట్టాడు కృష్ణమూర్తి. ముక్కాల పీట మీద కోడి గుడ్డు లాంతరు మందంగా వెలుగుతోంది. మంచం మీద భార్య గాఢ నిద్రలో ఉంది. ప్రక్కనే పసి పిల్లవాడు ఆమె వక్షస్థలానికి అతి చేరువగా పడుకొని ఉన్నాడు. పిల్లవాడు నిద్రలో ఉన్నాడు ... భార్యా మంచం వెనుకగా నిలబడ్డాడు కృష్ణమూర్తి వొణికిపోయే ఆవేశంతో.

తల్లి ప్రక్కలో, ప్రపంచాన్ని మరచి, మబ్బుల వొంపుల్లో, నక్షత్రాల మెరుపుల్లో, పువ్వుల రంగుల్లో, స్వప్నసీమలో నిద్రించేవాణ్ణి తీసికొనేందుకు-రెండు బలమైన చేతులు ముందుకు చాచబడ్డాయి. పాప భీతితో ఆ చేతులు వొణుకుతున్నాయి.

నిద్రలో కల ముగిసినట్లుంది-పసిపిల్లవాడు పెదవుల మీదికి నవ్వును దొర్లించాడు.

నీలి మబ్బుపై మెరపు వాలినట్లయింది.

గాలి కౌగలింతకు గులాబీ పువ్వు సిగ్గుపడ్డట్లయింది.

సూర్యకిరణం తెగి, నీటి అలలలో లీనమైనట్లయింది.

అగ్నిలో చేతులు పెడుతూన్నట్టు- కృష్ణమూర్తి, చేతులు ముందుకు సాగలేదు. మెడమీద విషసర్పాలు కౌగిలించుకున్నట్టు-- తటుక్కున ముఖం ఎత్తాడు. గుండెల్లో వేగం ఎక్కువైంది. కళ్ళల్లో అలజడి-

పసి పిల్లవాణ్ని చంపటమా?

ఎంత పాపం?

తుమ్మల తోపులో ఉన్న పసికందును యీ చేతులతో తనే తీసుకొని వొచ్చాడు. బ్రతికించాలని అనుకున్నాడు. మళ్ళీ యీ చేతులతో చంప బూనటమా? ఎంత హింస? తనలో మానవత్వం ఏమైంది?' ఇంతకంటే పాపభూయిష్టమైన కార్యం మరొకటి వుంటుందా? ఈ పసిపిల్లవాడు ప్రపంచంలో ఏ ఘనకార్యం సాధించటానికి జన్మించాడో! భవిష్యత్తులో ఎంత గొప్ప నాయకుడై ప్రజలకు సేవ జేస్తాడో! అటువంటివాణ్ని తను ఆదిలోనే తుద ముట్టించడమా?

కృష్ణమూర్తి జుత్తుపీక్కుంటూ బయటికొచ్చాడు. అరుగుమీద కూర్చున్నాడు. ఆలోచనలు అతన్ని వూపిరి సలుపుకో నివ్వడం లేదు.

ఏం చంపితే? వాడు తనకి పుట్టినవాడా? వాడు సక్రమంగా యీ భూమిమీదకు వొచ్చిన వాడా? వాడి వల్ల వూళ్లో తనకి ఎంత అప్రదిష్ట? జీవితాంతమూ తన బ్రతుకుయొక్క తప్పటడుగునూ, కుటుంబం యొక్క అవినీతినీ చాటుతూ, నిదర్శనగా నిలిచి వుంటాడు. తనకి ఈసంఘంలో బ్రతికేందుకు ఆస్కారము వుంటుందా? బంధువులు, స్నేహితులు, హితులు, శత్రువులు, ఊళ్ళోవారు అంతా 'నీ పెళ్లాం ఎటువంటిది?' 'ఆపిల్లవాడు ఎవరికి పుట్టినవాడు?' 'వాడు నీ సంతానమా?' అని దెప్పి పొడుస్తారే? తను ఎట్లా బ్రతకడం? ఎర్ర సంకెలాంటి ఈ సంఘపు కోపోద్రేకాలకు తను తట్టుకోగలడా? వంశ గౌరవానికి వేరు పురుగుగా పుట్టిన పాపాత్ముణ్ని తుదముట్టించవలసిందే! దయతలిస్తే లాభం లేదు. లోకములో ఎంత మంది పసిపిల్లల్ని చంపడం లేదు? ఎంతమంది పుట్టగానే గొంతుల్లో వడ్లగింజలు వేయడం లేదు? ఎంతమంది రైల్వేబ్రిడ్జీల క్రిందా, కాలువల తూముల క్రిందా తమ బిడ్డల వయస్సులను అంతమొందించటం లేదు? ఏది పాపం?...ఏది పుణ్యం? భార్య పరాయి మగవాడి వల్ల గర్భాన్ని తెచ్చుకోవటం పుణ్యమా? భర్తను మోసగించటం పుణ్యమా? పాప పుణ్యాల్ని విచారించే భగవంతుడు పైన వుంటే వుండవచ్చుగానీ - యీ సమాజంలో పాప పుణ్యాల్ని విచారించే, నాయకులు లేరు. పాప పుణ్యాలను దృష్టిలో పెట్టుకొని, పాపపుణ్యాలకు దడిచి-ప్రవర్తించే వాళ్ళకి యీ సమాజంలో సరైన న్యాయం చేకూరదు. పాప పుణ్యాల్ని ధిక్కరించి, పాపపుణ్యాల్ని స్వార్థంకొద్దీ మార్చుకుంటూ, ముందుకు సాగిపోయేవాడికే ఈ సమాజంలో స్థానం. పేరు, గొప్ప. తను యీ పిల్లవాణ్ని చంపడం ద్వారా జరిగిన పాపాన్ని చాలాభాగం కడిగి వేసుకోవొచ్చు; ఈ సమాజంలో స్థానాన్ని నిలదొక్కుకోవొచ్చు; మామూలు మనిషిగా వ్యవహరించ వచ్చు...తను పిల్లవాణ్ని

నామరూపాలు లేకుండా చేయడమే ఇప్పుడు ముఖ్యం...

కృష్ణమూర్తి చివుక్కునలేచి ఇంట్లోకి వెళ్ళాడు. పసిపిల్లవాడ్ని కళ్ళు మూసికొని చేతుల్లోకి యెత్తుకున్నాడు.

జయలక్ష్మి కన్ను కదిలించ లేదు.

పసి పిల్లవాడు పెదాలు విప్పలేదు.

వంట గదిలో అత్తయ్య ఎలుకలు పారిపోయే ధ్వనిలో గురక పెడుతూ నిద్ర పోతోంది.

కృష్ణమూర్తి పిల్లవాడ్ని అరచేతుల్లో పెట్టుకొని నిశరాత్రి నడిరోడ్డుమీద పెద్ద పెద్ద అంగలు వేసుకుంటూ నడుస్తున్నాడు. కుక్కలు అరుస్తూ వెంటపడ్డాయి. ఇనప్పెట్టె ముందు మంచం వేసికొని పడుకున్న కోమటి కొత్తసుబ్బయ్య గబుక్కున లేచి కిటికీలోంచి బజారు కేసి చూశాడు.

కుక్కలు అరుపులు మాని, తోకలు ఆడిస్తూ వెనక్కు తిరిగాయి-ఆ వ్యక్తి దొంగ కాదని తెలుసుకున్నాక.

తుమ్మల తోపు దాటి కాలువ కట్ట ఎక్కాడు కృష్ణమూర్తి. పిల్లవాడ్ని కాలువలోకి విసరివేయాలని యోచన. పిల్లవాడు మేల్కొన్నాడు. 'కేవ్ కేవ్' మంటూ అరువ నారంభించాడు. మామిడి చెట్ల చీకట్లో నిద్రిస్తూన్న పక్షులు ఉలిక్కి పడ్డాయి.

పిల్లవాడ్ని నీటిలోకి విసరి వేసేందుకు కృష్ణమూర్తికి చేతులు రాలేదు. గుక్క పట్టి, దిక్కులు పిక్కటిల్లేట్టు యేడుస్తూన్న పిల్లవాడ్ని కాలువ కట్టమీద పెట్టి—గబగబా నడిచి వూరు కేసి వెళ్ళాడు కృష్ణమూర్తి.

నక్షత్రాల కాంతిలో, అమావాస్య చీకటిలో, చల్లటిగాలిలో, నిశ్చలంగా పారే కాలువ కట్టన, మెత్తటి నల్లటి మట్టిమీద, పక్షుల రొదలో. పసిబాలుడు గుక్కపట్టి ఏడుస్తున్నాడు.

ఆ యేడుపు ఎవరికి వినవొస్తుంది!

నీతి విలువకూ, బ్రతుకు మర్యాదకూ మధ్య జరిగిన సంఘర్షణలో ఒక మానవుడు స్వార్థం వైపు మళ్ళి—ఆ పసివాని భవిష్యత్తును భగవంతునికి వొదిలేసి తన దారిన తాను సంఘంలో చెలామణీ కావటానికి వెళ్లాడు.

ఆ పసిపిల్లవాని తల్లి గదిలో నుక్క మంచంలో, కొడిగుడ్డు లాంతరు వెలుగులో పడుకొని—పిల్లవాని భవిష్యత్తుమీద తియ్యటి కలలు కంటోంది.

ఈ భూమిమీద ఉదయించినప్పుడు ఆ పసివాడు ఆలోచించాడా — తన బ్రతుకు యిట్లా అర్ధరాత్రిలో, నిర్జనప్రదేశంలో కాలువ కట్టమీద తెల్లవారుతుందని!

మాతృదేవియొక్క రొమ్ముల వెచ్చదనంలో, మెత్తదనంలో, సుఖంగా నిద్రించవలసిన ఆ పిల్లవాని లేతగులాబీ వంటి శరీరానికి, నేలమీది చిన్ని చిన్ని రాళ్లు గుచ్చుకొని నొప్పి కలిగిస్తూంటే ఏడ్పురాదూ!

ఆ పసివానియొక్క బ్రతుకుయొక్క అంతిమం ఎన్ని క్షణాల్లో సంభవించనున్నదో —ఎవరు చెప్పగలరు?

ఆకాశాన అగ్ని పుట్టి, వాయుదేవుడు రంకె వేస్తే—ఆ పసివాడు కాలువలోకి దొర్లి వచ్చు గదా!

ఆ పసివాని జీవితం యింకా ఎన్ని క్షణాలు? తనపుట్టుకవల్ల వంశమర్యాదా,

కుటుంబ గౌరవమూ, సంఘపు విలువా, వ్యక్తుల బ్రతుకులయొక్క బిగువూ-సడలిస్తాయని తెలిస్తే, తల్లి గర్భంలోనే భవిష్యత్తు లేకుండా చేసికొని, నిర్జీవిగా భూమి మీద పడేవాడేమో?

పిల్లవాడు గుక్కపట్టి ఏడుస్తున్నాడు.

పడమటగా పెద్ద మెరుపు మెరిసింది-ఆకాశం పగిలినట్టు.

ఆగ్నేయంగా నక్షత్రం జారింది.

తూర్పు నుంచి ప్రళయ ప్రభంజనం రొమ్ము విరుచుకుంది. చీకట్లో చెట్లు ఘూంకరించాయి. పసిపిల్లవాని నోటికి అడ్డంగా ఎండిపోయిన మామిడాకు పడింది.

దూరంగా నక్క కూత కూసింది...

★

అదే సమయంలో దూరంగా స్టేషనులో రైలుకూత వేసింది. వెంటనే బయలు దేరింది.

రైలు దిగిన రామచంద్రరావు ఆకాశము వంక పరికించి చూశాడు. గబగబా నడక సాగించాడు. వాన రాకముందే వూరు చేరుకోవాలని వడిగా నడుస్తున్నాడు.

...జయలక్ష్మి ఏం చేస్తూ వుంటుందో! పిల్లవాడ్ని కని వుంటుందో! పిల్లని కన్నదో! తను దుర్మార్గమైన పని చేశాడు. పాపం! భర్తలేని ఆమె జీవితం ఏం కావాలి? తనని మనసారా నమ్ముకొని, తన కోర్కెల్ని తీర్చింది. అట్లాంటి ఆమెను తను మోసగించడమా? ఛీ! తను ఎంత నీచుడు? ఆమెకు గర్భం వొచ్చిందని తెలుసుకోగానే, పెళ్ళిచేసుకోవాల్సి వొస్తూందని దడిచి, వెంటనే ట్రాన్స్‌ఫర్ అర్డరు తెప్పించుకొని బయట పడ్డాడు. ఆమె ఎట్లా భరించిందో— ఊళ్ళోవాళ్ళ అపహాస్యాలను, ఛీత్కారాలను-తనని ఎంతగా 'మోసగాడు' అని నిందించిందో! తను వెళ్ళి ఆమె కాళ్ళ మీద పడాలి. ఆమె చేత 'క్షమించాను' అని అనిపించుకోవాలి. అప్పుడు గానీ యీహృదయంలోని కుళ్ళు నశించి పోదు. తను వెంటనే ఆమెను పెళ్ళాడాలి. మళ్లీ యీ గ్రామానికే తను ట్రాన్స్‌ఫర్ చేయించుకోవాలి. జయలక్ష్మి... తనని నమ్ముకున్న జయలక్ష్మి...తనని క్షమిస్తుందో లేదో...అనుకుంటూ నడుస్తున్నాడు రామచంద్రరావు.

నక్షత్రాల కాంతి సన్నగిల్లింది.

మబ్బులు కమ్ముకొస్తున్నాయి.

చీకటి చిక్కనైంది.

గాలి హోరు గంభీరమైంది.

రామచంద్రరావు నడకను జోరు చేశాడు. హఠాత్తుగా అతని కాళ్ళు తక్కున ఆగిపోయాయి. పసివాని ఏడ్పు వినవొచ్చింది. ఆ ధ్వని దెసకు వెళ్లాడు

పసిపిల్లవాడు కాలువ కట్టమీద ఏడుస్తున్నాడు. ఆ పిల్లవాడ్ని తీసుకున్నాడు. రామచంద్రరావు. ఆ పిల్లవాడు ఏడ్పును మానాడు. పిల్లవాడ్ని భుజాన వేసుకుని బయలు దేరాడు.

ఎవరి పిల్లవాడో! ఎవరో యీ కిరాతక చర్యకు పాల్పడింది! అంత పిల్లల్ని పెంచలేనివాళ్లు ఎందు కనాలి? వీడి తల్లి ఎవరు? తండ్రి ఎవరు? చంపలేక కాలువ కట్టమీద వొదిలేసి వుంటారు. జయలక్ష్మి సంతానం కాదు గదా!...తన కొడుకా! ఆగి పిల్ల వాని కేసి చూశాడు. చీకట్లో పోలికలు అగుపించ లేదు.

ఏమో! జయలక్ష్మి పిల్లను కని వుంటుందేమో! లోకానికి దడిచి ఇట్లా కాలువ కట్టమీద 'కర్మ'కు విడిచి పెట్టిందేమో!...ఆ పిల్లవాడ్ని భుజం మీద పడుకో బెట్టుకొని, రామచంద్ర రావు వాసరాక ముందే జయలక్ష్మి ఇంటికి చేరుకున్నాడు.

అరుగురెక్కి వరండాలోకి వెళ్లాడు. వరండాలో నిలబడి కిటికీ లోంచి లోప అకు చూశాడు. గదిలో జయలక్ష్మి మంచం ప్రక్కన మరోమంచం మీద ఒ పురుషుడు పడుకొని వున్నాడు. రామ చంద్రరావు నిశ్చేష్టుడై నాడు. ఎవరతను? జయలక్ష్మికి ఏమవుతాడు? భర్తా! పారి పోయిన మొగుడు తిరిగి పెళ్లాన్ని వెతు క్కుంటూ వొచ్చాడా? ఏమో! ఎందుకు రాకూడదు? తను...తను...ఏం కావాలి? తన విషయం తెలిస్తే—తనమీద పగ దీర్చుకోకుండా వుంటాడా? ఆ వూహ రాగానే—పిల్లవాడ్ని వరండాలో పడుకోబెట్టి, అరుగు మీదుగా క్రిందికి దూకి బజారున పడ్డాడు రామచంద్ర రావు.

నక్షత్రాల కాంతి బయట పడింది.

మబ్బులు విచ్చుకున్నాయి.

చీకటి పల్చనైంది.

గాలి హోరుయొక్క గాంభీర్యతచప్ప బడింది.

రామచంద్రరావు స్టేషను దారి పుచ్చు కున్నాడు.

పనిపిల్లవాడు వరండాలో నిద్ర పోతున్నాడు.

ఘనత వల్లనే అగ్రస్థానం

ప్రతీ షాపులోను దొరకును.

తొలికోడి కూసింది. మలి కోడి కూసింది.

తూర్పురేఖలు విచ్చుకున్నాయి.

ఊరు నిద్ర మేల్కొంది.

పీడకల ప్రేగులు కదల్చగా-అందరి కంటె ముందుగా లేచాడు కృష్ణమూర్తి. తలుపు తెరిచాడు. కుడిపాదం ముందుగా బయట పెట్టాడు. కాళ్ళకు మెత్తగా ఏదో తగిలింది.

కెవ్వుమన్నాడు పసి పిల్లవాడు.

కృష్ణమూర్తి వొళ్లు ఝల్లుమంది. తనకు తెలియకుండానే పిల్లవాణ్ని ఎత్తుకొని ఆర్ద్రమైన కళ్ళతో గుండెలకు హత్తు కున్నాడు.

★